

РЕШЕНИЕ

№ 6268

гр. София, 28.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 03.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **4469** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс.

Образувано е по жалбата от адвокат – пълномощник на Ш. М. А., против РЕВИЗИОНЕН АКТ № Р-22221021002978-091-001/17.12.2021 г., издаден от органи по приходите при Териториалната дирекция на НАП – С., потвърден мълчаливо от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно- осигурителна практика” – С., след подадена на 14.01.2022 г. жалба.

В съдебното производство жалбоподателят е представляван от адвоката, който: поддържа жалбата; претендира възстановяване на разноските за водене на делото и адвокатското възнаграждение, съгласно списък.

Ответникът – директорът на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” – С., чрез юрисконсулт оспорва жалбата, намирайки я за неоснователна и недоказана, като желае юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализа на доказателствата и на доводите на страните, в резултат на извършената проверка за законосъобразност, съответстваща на изискванията на чл. 160, ал. 2 ДОПК, приема следното.

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в хипотезата на чл. 15б, ал. 5, вр. ал. 4, вр. чл. 155, ал. 1 ДОПК, но е неоснователна.

Процесната ревизия на Ш. М. А., в качеството му на физическо лице е възложена с редовно издадена от компетентен орган по приходите заповед и е за определяне на задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от Закона за данък

върху доходите на физическите лица, за 2016. Срещу изготвения ревизионен доклад (на л. 39 и сл. от делото) не е подадено възражение. Издаден е оспореният и предмет на настоящото дело РА № Р-22221021002978-091-001/17.12.2021 г. (л. 31 и сл.) от компетентни органи по приходите. С него е определена годишна данъчна основа 483 363,69 лв., от които: 450 000 лева за доходи от „други източници“, на основание чл. 35, т. 1 ЗДДФЛ; 77, 18 лева за доходи от „други източници“, на основание чл. 35, т. 3 ЗДДФЛ. При тази данъчна основа е начислен данък за довносяне, в размер на 45 838, 20 лева и лихви в размер на 21 532, 94 лева за забавеното му плащане, за периода от 02.05.2017 г., до 17.12.2021 г.

В хода на ревизията са проведени описаните подробно в РД процесуални действия, свързани със събирането на информация, относно имущественото състояние на ревизираното лице, получените от него доходи/приходи, наличност по банкови сметки и пр. След съпоставяне между получените и декларирани приходи, и направените разходи, ревизиращите органи не са констатирани превишения на разходите, над приходите, които са декларирани. Включването в ГДО за 2016 г. на сумите 450 000 лева и 78, 18 лева е резултат от следните констатации и заключения на органите по приходите, изцяло възприети от издателите на ревизионния акт.

За процесната 2016 г. жалбоподателят е подал ГДД по чл. 50 ЗДДФЛ и е внесъл данък 1 875 лева. Ревизиращите органи обаче са установили реализирани от Ш. М. А. и други доходи, в размер на 494 977,18 лв., получени по негови банкови сметки, съответно в лева (201 610, 50 лв. на 25.10.2016 г.) и в Евро (149 996 евро на 25.10.2016 г.), като плащане от „Партинвест“ ООД, във връзка с Решение, изх. № 8000-2/20.10.2016 г. (л. 83 от делото) на Арбитражен съд „А. Юстициариум“ С. – С., по арбитражно дело № 8000/2016 г. А. съд се е произнесъл по иск от Ш. М. А. и В. Г. Т., за изплащане на обезщетение, поради неизпълнени задължения по Договор за предоставяне на бизнес – услуги, от 13.06.2012 г. (л. 80 от делото). Договорът е сключен между възложител „Партинвест“ ООД, представлявано от управителя Ш. М. А. от една страна и В. Г. Т., Ш. М. А. от друга, като изпълнители. В. Г. Т. също е била управител на дружеството – възложител, но не е вписана в договора, в това качество. С решението арбитражният съд (предвид съдържанието на диспозитивите му) е осъдил „Партинвест“ ООД да заплати на физическите лица В. Г. Т. и Ш. М. А. общо от 989 800 лв., от които: а) 50 000 лв. главница, представляваща дължимо и неизплатено възнаграждение по цитирания договор от 13.06.2016 г.; 900 000 лева обезщетение за имуществени вреди, съгласно чл. 7 от същия договор, заедно със законните лихви от постановяване на арбитражното решение; б) 39 800 лв. разноски по арбитражното дело, от които 24 800 лева арбитражна такса и 15 000 лева адвокатско възнаграждение. Половината от присъденото от арбитражния съд обезщетение за имуществени вреди 900 000 лева, а именно – 450 000 лева е платено по вече споменатите две банкови сметки на Ш. М. А. и е предмет на облагане с процесния ревизионен акт.

Ревизиращите органи по приходите не са се съгласили с дадената от арбитражния съд квалификация на обезщетението за вреди, като имуществени и са приели, че се касае за „пропуснати ползи от неизпълнение на договор, по вина на възложителя, които са извън обхвата на необлагаемите доходи“ по чл. 35, т. 1, вр. чл. ал. 1, т. 13 ЗДДФЛ. Именно това становище оформя спора по настоящото дело, който изцяло е правен и касае тълкуване/съпоставяне на понятията „обезщетения за пропуснати ползи и неустойки с такъв характер“, употребено в чл. 35, т. 1, вр. чл. 13, ал. 1, т. 13 ЗДДФЛ, и

„обезщетение за имуществени вреди“.

Както неустойката, така и пропуснатата полза несъмнено представляват имуществени вреди. Според чл. 82 от Закона за задълженията и договорите, „обезщетението обхваща претърпяната загуба и пропуснатата полза, доколкото те са пряка и непосредствена последица от неизпълнението и са могли да бъдат предвидени при пораждане на задължението...“. Очевидно е, че законът разграничава преките загуби от пропуснатите ползи. По аргумент и от Тълкувателно решение № 3/12.12/2012 г. на ВКС, по тълк. дело № 3/2012 г.: „при предявен иск по чл. 82 ЗЗД за обезщетяване на вреди под формата на пропуснати ползи, произтичащи от забавено изпълнение на задължение ..., трябва да съществува сигурност за увеличаване на имуществото на кредитора, която сигурност не се предполага; на обезщетяване подлежат не всички пропуснати от възложителя ползи, а само тези, които са били предвидими за страните по сделката към момента на пораждане на задължението и са пряка и непосредствена последица от неговото неизпълнение. Това са ползите, чието пропускане, с оглед специфичните за случая обстоятелства и при проявена грижа на добрия стопанин/добрия търговец, страните са могли и са били длъжни да предположат и което е причинено именно от неизпълнението...“.

А. съд в първия диспозитив от решението си за присъждане в полза на Ш. А. и В. Т. обезщетение от 900 000 лева за имуществени вреди, изрично обвързва това обезщетение с чл. 7 от договора за предоставяне на бизнес – услуги, сключен на 13.06.2012 г. С текста на чл. 7 е уговорена между страните „неустойка за неизпълнение“, или т. нар. „договорна неустойка“, поради което стойността ѝ не подлежи на доказване. Според чл. 92, ал. 1 ЗЗД „неустойката обезпечава изпълнението на задължението и служи като обезщетение за вредите от неизпълнението, без да е нужно те да се доказват. Кредиторът може да иска обезщетение и за по-големи вреди“. Уговарянето с договора от 13.06.2012 г. (чл. 7) на неустойка обезпечава изправната страна „за вредите от неизпълнението“ (чл. 92, ал. 1, изр. първо ЗЗД), следователно е на лице обезпечаване на имуществени вреди от неизпълнение на договорено задължение. От друга страна наличието на изрична клауза за договорна неустойка означава, че процесният случай е съставомерен от обективна страна, по отношение фактическия състав на чл. 35, т. 1, предл. второ ЗДДФЛ („Облагаемият доход е брунтата сума на облагаемите доходи, придобити през данъчната година от: 1. обезщетения за пропуснати ползи и неустойки с такъв характер). С други думи „обезщетенията за пропуснати ползи и неустойки с такъв характер“ са облагаеми доходи. Използването в разпоредбата на съюза „и“ означава, че нормата е приложима дори в случай на уговорена с договор неустойка, чието предназначение е да обезпечи изправната страна за вреди от неизпълнение на задължение, без да е нужно да се доказват изрично настъпили конкретни вреди, с характер на пропуснати ползи. С оглед на това спорът, на плоскостта на ЗЗД, дали се касае за обезщетение за имуществени вреди или за такова, за пропуснати ползи, се обезсмисля, понеже и в двата случая се касае за имуществени вреди. ЗДДФЛ се явява специален закон, с оглед на което следва да бъде прието, че за целите му и предвид разпоредбата на чл. 35, т. 1 полученото от Ш. А. „обезщетение за имуществени вреди, съгласно чл. 7 от Договор за предоставяне на бизнес услуги, от 13.06.2012 г.“ (според диспозитива на арбитражното решение) представлява „обезщетение за пропуснати ползи и неустойки с такъв характер“.

Оспореният Ревизионен акт № Р-22221021002978-091-001/17.12.2021 г., е издаден от

материалнокомпетентни органи по приходите. Същият е законосъобразен и обоснован, съобразен с изтъкнатите в настоящото решение факти и обстоятелства, както и с относимите норми на ЗДДФЛ и с процесуалните, регламентирани с ДОПК. Този изход на съдебния спор определя като основателна претенцията на ответника за юрисконсултско възнаграждение, което Съдът, на основание чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, вр. чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, при стойност на материалния интерес 67 370 лева, определя в размер на 2 551 лева.

Водим от изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от Ш. М. А., против РЕВИЗИОНЕН АКТ № Р-22221021002978-091-001/17.12.2021 г., издаден от органи по приходите при Териториалната дирекция на НАП – С., потвърден мълчаливо от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно- осигурителна практика” – С., за допълнително определен данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 ЗДДФЛ, в размер на 45 838, 20 лева и лихви - 21 532, 94 лева за забавеното му плащане, за периода от 02.05.2017 г., до 17.12.2021 г.

ОСЪЖДА Ш. М. А., ЕГН: [ЕГН] да заплати на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение, в размер на 2 551 лв. (две хиляди, петстотин и петдесет и един лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: